

Arrest

nr. 191 409 van 4 september 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat N. AHMADZADAH en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent afkomstig uit Karaj en u beschikt over de Iraanse nationaliteit. Uw vader is een soennitische Koerd en uw moeder is Fars van etnisch origine en van de sjiitische strekking. Zelf hebt u geen religie en gelooft u in niks. U en uw zus S. (...) (O.V. (...)) zijn niet religieus opgevoed. U studeerde verpleegkunde met specialisatie kinderverzorging aan een staatsuniversiteit in Teheran van het jaar 1387 (2008-2009) tot het begin van de 6de maand van 1393 (augustus 2014). U wilde graag geneeskunde aanvatten aan de universiteit. U werd geweigerd omdat uw vader een soenniet is. Er werden u andere richtingen voorgesteld (vroedkunde, verpleegkunde en psychologie) en u koos ervoor om verpleegkunde te studeren. U volgde de specialisatie kinderverzorging. U liep zes maanden stage in een ziekenhuis. U solliciteerde op verschillende plaatsen maar uw kandidatuur werd telkens afgewezen omwille van de religieuze strekking van uw vader. Ook in het ziekenhuis waar u stage liep, wilden ze u

niet aanwerven omdat uw vader een soenniet is. Omwille van godsdienstige verschillen werd uw leven en werk onmogelijk gemaakt en dat maakte u heel kwaad. Toen u het nieuws kreeg dat u niet mocht beginnen werken in het ziekenhuis waar u eerder stage had gelopen, had u nog diezelfde dag een les theologie op de universiteit. U diende enkel nog een algemeen vak, literatuur en theologie, af te werken alvorens u uw diploma zou behalen. De docent sprak over gelijkheid en rechtvaardigheid en u hebt op dat moment uw frustraties afgereageerd tijdens de les. U zei in de les dat u niet geloofde dat gelijkheid in de koran voorkomt en dat u niet geloofde in de koran omdat u geen gelijkheid of rechtvaardigheid zag in Iran. U vervolgde dat u ook tegenstrijdigheden las in de koran. U was heel boos en door uw uitspraken werd de docent ook kwaad. U zei dat u vindt dat de koran de grondwet van IS (Islamitische Staat) is. U bleef uw woorden herhalen ook al werd de docent kwader door uw uitspraken. De docent haalde de herasat, de inlichtingendienst aanwezig op de universiteit, die u meenam. Ze maakten een verslag op op hun bureau en uiteindelijk werd u door twee mannen meegenomen in een wagen. U werd geblinddoekt. U werd bij ondervragers gebracht, die uw hoofddoek en kledij losmaakten. U werd vervolgens meermaals ondervraagd en onder druk gezet om te zeggen met wie u samenwerkte en met wie u in contact stond. U werd geslagen en kreeg amper eten. U kon niet toegeven dat u voor een organisatie werkte, aangezien het zo niet was. Aangezien u niet de gewenste antwoorden gaf, werd u verschillende malen verkracht. Volgens de verklaringen van uw zus S. (...) hebt u drie maanden opgesloten doorgebracht. Uiteindelijk diende u een beloftebrief te tekenen waarin u beloofde om niks over uw opsluiting naar buiten te brengen. U werd ergens buiten Teheran vrijgelaten. Een koppel in een park regelde voor u een taxi naar huis. U werd door uw moeder thuis verzorgd. Aangezien u niet ongesteld werd, ging u naar een dokter en bleek dat u zwanger was. U zag geen uitweg meer en was radeloos. Via een vriendin geraakte u aan diazepam en lorazepam. U ondernam een zelfmoordpoging door deze pillen te slikken. U schreef een brief aan uw familie. Toen u wakker werd, bevond u zich in een ziekenhuis. U lag in het totaal een zes à zevental weken in het ziekenhuis. U was niet bij bewustzijn en ontwaakte pas de laatste twee à drie dagen voor uw vertrek uit het ziekenhuis. Uw vader wilde dat u naar een kennis in Urumiyeh ging om uit te rusten, waar u 20 dagen verbleef. Toen u in Urumiyeh was, waren de Iraanse autoriteiten op zoek naar u bij u thuis en toen werd uw zus per vergissing meegenomen aangezien ze dachten dat u het was. Uw zus werd vier à vijf dagen vastgehouden en uiteindelijk met de eigendomsakte als borg vrijgelaten. Vervolgens hebben u en uw zus het grondgebied van Iran illegaal verlaten in de 12de maand van 1393 (februari/maart 2015). Via Turkije en de Balkanroute reisden jullie naar België. U vroeg op 5 juni 2015 asiel aan in België. In België gaat u naar een psycholoog. U beschikt over uw originele shenasnameh (Iraans geboorteboekje); uw originele carte- melli (nationale kaart); een brief van uw Belgische advocaat waarin vermeld staat dat u getraumatiseerd bent ten gevolge van uw problemen in Iran, maar ook ten gevolge van de mishandelingen/het misbruik waarvan u het slachtoffer werd op weg naar België; verschillende verslagen van uw psychotherapeute van de vzw Women Do waaruit blijkt dat u kampt met een posttraumatisch stresssyndroom; en een medisch attest waaruit blijkt dat u op 27 mei 2016 een gynaecologisch onderzoek onderging en er hierbij sporen van een abortus werden opgemerkt.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat alle problemen van u en uw zus S. (...) met de Iraanse autoriteiten veroorzaakt werden door een discussie met uw docent theologie en uw uitspraken over islam en de koran die niet geduld werden op de staatsuniversiteit (CGVS I, p.9-13; CGVS S. (...) I, p. 13). De huiskerkactiviteiten en problemen van uw zus S. (...) zijn een rechtstreeks gevolg van uw aanhouding in de 6de maand van 1393 (augustus 2014). Door uw problemen en het feit dat u in het ziekenhuis lag, is uw zus meegegaan met haar vriendin naar een huiskerk om steun te vinden (CGVS S. (...) I, p. 7; CGVS S. (...) II, p. 6) en werd zij gearresteerd door Iraanse autoriteiten die op zoek waren naar u. Ze denkt dat ze haar per vergissing hebben meegenomen (CGVS S. (...) I, p. 7-8).

Vooreerst kan wat betreft uw verklaring dat u niet gelooft en de verklaring van uw zus S. (...) dat ze in god gelooft maar geen religie aanhangt, worden opgemerkt dat jullie zelf verklaarden van jongs af aan nooit streng religieus te zijn opgevoed, hiermee al lange tijd in Iran - sinds jullie tienerjaren - leefden en dat nergens uit jullie verklaringen blijkt dat jullie hierdoor (geloofwaardige) problemen hebben gekend (CGVS I, p. 3 en CGVS II, p. 2-4; CGVS S. (...) I, p. 3 en CGVS S. (...) II, p. 2-3). Immers, de problemen van jullie vluchtaanleiding kunnen niet geloofwaardig worden geacht omwille van onderstaande redenen.

Uit verschillende elementen dient te worden vastgesteld dat u geenszins aannemelijk hebt gemaakt dat u het door u beweerde universitaire studietraject hebt gedaan, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die voortvloeien uit uw studies.

Zo dient te worden gewezen op de tegenstrijdigheden en incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen. U verklaarde dat u uw bachelor diploma bijna had behaald en dat u enkel nog de algemene vakken literatuur en theologie diende af te ronden (CGVS I, p. 6 en p. 17). Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde u dat u nog 6 studiepunten voor literatuur en theologie moest afleggen om uw diploma te behalen (CGVS I, p. 17). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u daarentegen dat u nog maar drie studiepunten moest afleggen voor literatuur en theologie. U wist wel dat u nog drie studiepunten moest doen maar u wist niet meer precies of elk vak nu één en halve studiepunt was of niet (CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS I, p. 9), hetgeen geenszins een afdoende verklaring is aangezien u eerder duidelijk aangaf te weten dat u nog drie studiepunten moest afleggen. U stelde tijdens uw eerste gehoor dat u voor uw opleiding zowel algemene als specifieke vakken diende te volgen en dat uw stage hebt gedaan nadat u de specifieke vakken had afgerond (CGVS I, p. 15). Vervolgens werd u gevraagd om vijf specifieke vakken op te sommen. U kwam niet verder dan twee vakken, genaamd 'vrouwen en bevalling' en 'baby's'. Vervolgens werd er u opnieuw gevraagd om eigenlijk vakken te geven die u diende te leren als verpleegster en te zeggen wat u allemaal leerde. Hierop herhaalde u opnieuw de twee vakken die u eerder al had benoemd: 'vrouwen en bevalling' en 'baby's'. Toen werd u gewezen op het feit dat dit niet voldoende is om uw studies aan te tonen. U antwoordde dat u ook kinderpsychologie had gekregen, lessen over de verzorging van baby's, over het herkennen van medicatie en welke medicatie er moest genomen worden, over zwangerschap en over bevalling. U voegde toe dat u voornamelijk geïnteresseerd was in de verzorging van baby's en daar vooral veel over wist (CGVS I, p. 15). Er dient te worden vastgesteld dat u heel weinig kon vertellen over de vakken die u volgde en dat u in herhaling viel, terwijl u beweerde bijna uw volledige opleiding te hebben afgewerkt. Bijgevolg is het heel opmerkelijk dat u plotseling tijdens uw tweede gehoor een resem van 9 specifieke vakken (natuurwetenschappen, celkunde, weefselkunde, kinderziekten, baby's, genetisch, medicijnen, psychologie, embryologie) opsomde (CGVS II, p. 9-10). Uw verklaringen tussen uw eerste en tweede gehoor zijn dus weinig coherent te noemen. Op het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaarde u dat u begon te studeren in 1387 (2008-2009), op 18-jarige leeftijd, tot de 6de maand van 1393 (augustus 2014) om enkele vragen verder te zeggen dat u vier jaar hebt gestudeerd. Ook op de Dienst Vreemdelingenzaken had u nochtans verklaard dat u vier jaar universiteit had gedaan (Verklaring DVZ, vraag 11). Geconfronteerd met het feit dat van 1387 tot 1393 toch langer dan vier jaar behelst, diende u toe te geven dat u inderdaad langer, vijf à zes jaar, had gestudeerd (CGVS I, p. 6). Toen u op het CGVS werd gevraagd wat u hebt gestudeerd, antwoordde u verpleegkunde. Vervolgens werd u gewezen op het feit dat er op de DVZ vroedvrouw genoteerd staat en werd u gevraagd of u misschien een specialisatie deed. U antwoordde positief en zei dat de afstudeerrichting vroedkunde was (CGVS I, p. 6). U hebt dus geen wijzigingen aangebracht en affirmeerde dat u vroedkunde studeerde. Uw uitleg over uw studiekeuze en specialisatie tijdens uw tweede gehoor zijn echter weinig coherent met deze verklaring. Tijdens uw tweede gehoor legde u immers verder uit dat u uw initiële keuze van geneeskunde (arts) studies niet mocht volgen omdat uw vader een soenniet is. U vervolgde dat ze bij de inschrijvingsprocedure daarom andere richtingen hebben voorgesteld zoals psychologie, verpleegkunde of vroedvrouw. U stelde dat u vervolgens hebt gekozen voor verpleegkunde (CGVS II, p. 5). Hieruit blijkt dat u wel een duidelijk onderscheid maakt tussen de richting verpleegkunde en de richting vroedvrouw. Gevraagd of u een bepaalde specialisatie of richting binnen de studie van verpleegkunde hebt gevolgd, antwoordde u dat u de richting van kinderverzorging volgde (CGVS II, p. 12). Uw verklaringen in verband met uw studierichting kunnen dus op zijn minst weinig coherent genoemd worden.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u een heel gebrekkige en op bepaalde vlakken flagrant onjuiste kennis hebt over bepaalde medische aspecten, hetgeen de geloofwaardigheid van de door u beweerde studies opnieuw ondermijnt. Hoewel u beweerde dat u uw studies verpleegkunde, met richting kinderverzorging, bijna had afgewerkt en een stage van zes maanden had doorlopen waarin u onder meer over bevallingen leerde en op de kinderafdeling stond (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 10), antwoordde u voor iemand die quasi afgestudeerd is als professioneel verpleegkundige ontoereikend en niet specifiek genoeg op de vraag wat weeën eigenlijk zijn en wat het lichaam doet opdat een vrouw weeën voelt. U antwoordde eerst dat een baby zorgt voor druk naar beneden en dat er inderdaad te veel druk is en soms het water breekt. Nadat de vraag werd geherformuleerd, repliceerde u dat de baarmoeder het lichaamsdeel is die verantwoordelijk is voor de weeën en de pijn. Gevraagd wat de baarmoeder eigenlijk doet, antwoordde u dat de pijn in de baarmoeder wordt veroorzaakt doordat op het moment van de bevalling de baby met zijn hoofd naar de vagina is gedraaid en het teveel aan druk wordt gevoeld als pijn in de baarmoeder en dat dus op het moment van de bevalling de druk te hoog wordt en het water breekt. Opdat de baby volgroeit is, begint het veel druk te geven om naar buiten te komen en dat veroorzaakt pijn (CGVS II, p. 12-13). Hoewel u benoemde dat de baarmoeder verantwoordelijk is voor de opwekking van weeën, is uw uitleg over wat er met de baarmoeder gebeurt

geenszins toereikend. Een wee is immers een krachtige samentrekking van de baarmoederspier. Door het samentrekken van die spier wordt de ruimte in de baarmoeder kleiner en wordt de baby richting de baarmoedermond gedrukt. De baarmoedermond gaat door die toenemende druk steeds verder open. Voorts diende u het antwoord schuldig te blijven op de vraag om namen te geven van medicatie die er werd gegeven aan baby's en waarvoor die medicatie diende. U kon geen namen noemen en kon louter en alleen hierover zeggen dat de medicatie meestal via een bakster verliep en er soms antibiotica werd gegeven (CGVS II, p. 13). Deze verklaringen zijn evenmin toereikend, temeer daar u eerder beweerde dat u tijdens uw stage meehielp om medicatie in de rekken te vullen, u meedraaide in een afdeling van baby's met problemen, u werd onderricht over kinderziektes, en u ook leerde om medicatie te herkennen en over welke medicatie er diende genomen te worden (CGVS I, p. 15-16). Medicijnen had u overigens ook als één van de vakken opgesomd (CGVS II, p. 10). Indien u zoals u beweerde voor verpleegkundige studeerde, dient ook te worden vastgesteld dat ook uw kennis over bepaalde basisaspecten ontoereikend was. Bij de vragen over het verloop van een reanimatie, verklaarde u dat er normaal gezien vijf tot zes keer hartmassage wordt gedaan omdat je het niet veel kunt blijven doen aangezien veel druk op de borstkas niet goed is en er vervolgens drie à vier keer mond op mond beademing wordt gedaan (CGVS II, p. 11). Dit strookt geenszins met een klassieke reanimatieoefening waarin juist wordt aangeraden om zelfs te starten met 30 borstcompressies. Daarenboven is het heel vreemd dat u als verpleegkundige wel kon zeggen dat een witte bloedcel een verdedigingsfunctie heeft, maar dat u op de vraag welke functie een rode bloedcel heeft, niet verder geraakt dan dat een rode bloedcel zorgt voor de aanmaak van bloed en betekent dat je bloed hebt in je lichaam (CGVS II, p. 11-12). De rode bloedcellen hebben meer bepaald de functie om zuurstofen koolstofdioxidetransport te doen tussen de longen en andere weefsels in het lichaam.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs hebt neergelegd van uw studies. Hiernaar gevraagd, zei u dat u geen documenten zou kunnen neerleggen van de universiteit omdat zelfs uw boekentas, telefoon en andere persoonlijke bezittingen niet werden teruggegeven na uw aanhouding (CGVS I, p. 20-21). Dat u hiervan niks kunt neerleggen is des te opmerkelijk aangezien uw zus S. (...) wel verschillende bewijsstukken heeft neergelegd van haar studies, zoals betalingsbewijzen en een printscreen van haar digitaal platform, terwijl zij ook niet meer welkom zou geweest zijn en haar studentenkaart zou zijn afgenomen toen ze na haar arrestatie terug ging naar de universiteit (CGVS I S. (...), p. 7 en 11). Toen u tijdens uw tweede gehoor nogmaals werd gevraagd hoe het komt dat u niks kunt neerleggen van uw studieloopbaan, had u evenmin een goede uitleg. U stelde dat alle documenten op de universiteit blijven. Gevraagd of u geen resultaten van vakken die u volgde kon neerleggen of betalingsbewijzen, antwoordde u dat alles elektronisch is en men de resultaten via de website van de universiteit kan raadplegen. Gevraagd naar enig elektronisch bewijs, zoals overigens door uw zus wel werd neergelegd, stelde u dat u zich niet meer kon inloggen op uw profiel omdat u niet meer ingeschreven bent. U verklaarde dat u na uw vrijlating nog persoonlijk naar de universiteit bent gegaan maar dat u dus niet meer hebt nagegaan of u nog kon inloggen omdat u ervan uitging dat dit niet meer zou lukken aangezien u geen student meer was (CGVS II, p. 7-8). Het is echter uiterst vreemd dat u ervoor koos om na uw periode in detentie waaraan u een trauma hebt overgehouden, terug te keren naar de universiteit waar nota bene al uw problemen begonnen zijn, en nooit eens online hebt gekeken of u zich nog als student kon inloggen. Het is bovendien, gelet op de Iraanse context, overigens bijzonder frappant en weinig aannemelijk dat u ondanks uw moeilijkheden en frustraties ten volle uw persoonlijke mening over de islam en de koran zou hebben uitgeleefd tijdens de les theologie op een staatsuniversiteit (CGVS I, p. 9-10).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen zijn de door u beweerde studies niet geloofwaardig en kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen die aanleiding gaven tot uw vertrek uit Iran.

Dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten, blijkt bovendien uit de volgende bevindingen. Zo hebt u evenmin enig begin van bewijs neergelegd van uw ziekenhuisopname en uw verklaringen voor dit gebrek aan bewijs zijn geenszins aannemelijk. U stelde dat u geen medische documenten hebt omdat alles zich in het ziekenhuisdossier bevindt en er enkel en alleen misschien nog een bewijs van betaling te vinden is. Gevraagd of uw ouders aan dergelijke documenten kunnen geraken, antwoordde resoluut dat dit niet mogelijk is en dat men in Iran geen kopieën kan vragen. U hebt nog nooit gezien of gehoord dat mensen zoiets verkrijgen in uw land. Nogmaals doorggevraagd dat men toch documenten van zijn medische geschiedenis moet kunnen krijgen, beweerde u dat dit voor u niet mogelijk was want uw behandeling was afgelopen en de rekening betaald; en dat men kan toch niet opnieuw documenten kan opvragen. U voegde toe dat uw ziekenhuisopname trouwens al een tijdje geleden was (CGVS I, p. 20-21). Dergelijke verklaringen voor het niet kunnen verkrijgen en voorleggen van persoonlijke medische attesten overtuigen evenwel niet. Na het gehoor liet u nog weten dat uw moeder naar het ziekenhuis was gegaan met de vraag naar

documenten. Uw moeder kreeg evenwel te horen dat enkel aan u persoonlijk documenten gegeven kunnen worden aangezien u meerderjarig bent en nog leeft.

Voorts dient te worden gewezen op het heel opmerkelijke feit dat de Iraanse autoriteiten op zoek zouden geweest zijn naar u en per vergissing uw zus S. (...) zouden meegenomen hebben doordat ze haar identiteit niet hebben gecontroleerd. Zo vroegen de autoriteiten geen identiteitskaart. Wanneer de autoriteiten vroegen 'is het mevrouw S'. K. (...), antwoordde uw zus louter met de vraag wat ze moeten weten waarop ze vervolgens werd meegenomen. Wat vreemd is, is dat uw zus blijkbaar heeft geprobeerd te zeggen dat zij S'. (...) niet was, maar dat ze toch gewoon moest meegaan (CGVS S. (...) I, p. 7 en CGVS S. (...) II, p. 9). Haar arrestatie lijkt weinig aannemelijk aangezien de door uw zus beschreven gang van zaken allerm minst getuigt van een professioneel manier van handelen. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat het vreemd en allerm minst duidelijk is waarom de Iraanse autoriteiten ongeveer twee maanden na uw vrijlating opnieuw naar u op zoek zouden zijn. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u de beloftebrief waarin u beloofde om niks over uw aanhouding bekend te maken, zou geschonden hebben en bijgevolg is het bijzonder vreemd dat u alsnog plotseling door autoriteiten in burger zou worden gezocht en dat ze dan per vergissing uw zus hebben meegenomen. Daarnaast kan nog worden toegevoegd dat het eveneens onaannemelijk is dat uw zus nota bene de dag na haar vrijlating van een vierdaagse detentie vol psychische druk, waar ze amper te eten kreeg en betastingen moest doorstaan, de waarschuwing van haar vader om niet naar buiten te gaan in de wind sloeg en gewoon terug ging naar de universiteit omdat ze dacht dat de kous af was en autoriteiten enkel uit waren op het geld van de borg en dat ze gewoon verder naar de universiteit kon gaan (CGVS S. (...) I, p. 7 en 11).

Uit het geheel van bovenstaande bevindingen dient er te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan jullie asielrelaas en dat jullie bijgevolg geenszins een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebben gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande niet wijzigen. Uw nationale kaart en geboortebokje bevestigen louter en alleen uw identiteit en nationaliteit, dewelke in deze beslissing niet in vraag worden gesteld. Het feit dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit de door u neergelegde documenten van uw psychotherapeute, wordt op zich niet betwist. Niettemin, aangezien u uw psychische problemen rechtstreeks verbindt met de problemen van uw vluchtaanleiding uit Iran en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit het feit dat u tijdens uw reisweg van Iran naar België in Hongarije werd geconfronteerd met misbruik, wat blijkt uit één van de door u neergelegde documenten, hetgeen een impact op uw geestelijke gezondheid heeft gehad, houdt op zich evenmin verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Wat betreft het feit dat de oorzaak van uw trauma wordt beschreven in de door u neergelegde attesten, dient nog te worden opgemerkt dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Bovendien kan in dit verband nog worden toegevoegd dat een arts geen geloofwaardigheidsonderzoek doet en niet de expertise bezit van de asielinstanties. Dergelijke attesten geven bijgevolg geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Dezelfde opmerking geldt voor het medisch attest van een arts naar aanleiding van het gynaecologisch onderzoek. Uit dit attest blijkt louter en alleen dat er bij u sporen zijn vastgesteld van een abortus. Hieruit kunnen geenszins conclusies worden getrokken in verband met de omstandigheden van de zwangerschap en de abortus, noch in verband met het moment van de abortus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de zus van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgelaten door haar zus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1 van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 4.3 (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van de artikelen “48/2 t.e.m. 48/5”, 57/7 bis, 57/7 ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van “artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van het recht om te worden gehoord, van de motiveringsplicht, van de medewerkingsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter vermelden zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zouden hebben geschonden. Evenmin verduidelijken verzoekende partijen op welke manier hun rechten van verdediging en hun recht om te worden gehoord werden geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Gezien verzoekende partijen geen enkele concrete aanwijzing geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel en rechten zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen in hun verzoekschrift slechts loutere melding maken van de schending van “artikel 27 van het Koninklijk besluit van 11 maart 2003” zonder evenwel te verduidelijken om welk koninklijk besluit het gaat en zonder ook maar de minste verwijzing naar de bestreden beslissingen of de aanduiding hoe deze voormeld artikel zouden hebben geschonden. De Raad herhaalt dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. X; RvS 8 januari 2007, nr. X). Gezien verzoekende partijen geen enkele concrete aanwijzing geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk.

2.2.3. Waar verzoekende partijen zich beroepen op de schending van artikel 4.3, c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, wijst de Raad erop dat voormelde richtlijn bij de wet van 15 september 2006 werd omgezet in de vreemdelingenwet, waardoor die niet langer over directe werking beschikt, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie. De schending van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen.

2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die

in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.6.1. Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat verwerende partij geen overtuigende elementen van ongeloofwaardigheid weerhoudt. Verzoekende partijen benadrukken dat zij doorleefde, geloofwaardige en coherente verklaringen hebben afgelegd en dat geen enkele tegenstrijdigheid in hun verklaringen werd vastgesteld. Zij menen dat de weerhouden elementen onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van hun asielaanvraag in het gedrang te brengen en dat deze verschoond kunnen worden door het kwetsbare profiel van eerste verzoekende partij, haar mentale problematiek zoals aangetoond middels de aangebrachte medische attesten en het feit dat de weerhouden elementen bovendien slechts kleine details betreffen. Wat betreft haar onjuiste kennis over bepaalde medische aspecten, wijzen verzoekende partijen er tevens op dat eerste verzoekende partij nog niet was afgestudeerd en dat zij bovendien haar eigen bewoordingen heeft gebruikt, wat echter niet betekent dat haar verklaringen dienaangaande onjuist zijn. Verzoekende partijen wijzen erop dat zij zeer gewillig hebben meegewerkt aan de asielaanvraagprocedure en dat zij voorts tal van originele documenten hebben voorgelegd (zie bijlagen 8 en 9 van het verzoekschrift). Dat eerste verzoekende partij geen documenten met betrekking tot haar studies en haar problemen kon voorleggen, is te wijten aan overmacht en kan haar dan ook niet verweten worden, temeer daar zij de nodige inspanningen heeft geleverd teneinde dienaangaande alsnog bewijzen te bekomen evenwel zonder enig resultaat.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partijen naar het kwetsbare profiel van eerste verzoekende partij en naar haar mentale problematiek niet volstaat ter verschoning van de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties in haar opeenvolgende verklaringen in verband met haar opleiding en van haar gebrekkige en op bepaalde vlakken flagrant onjuiste kennis over bepaalde medische aspecten. In de aangebrachte psychologische attesten met betrekking tot de mentale gezondheidstoestand van eerste verzoekende partij wordt weliswaar gesteld dat zij symptomen vertoont van PTSD, doch, bij de opsomming van deze symptomen wordt nergens melding gemaakt van eventuele geheugenproblemen of concentratieproblemen die voormelde vaststellingen zouden kunnen verklaren. In het attest d.d. 4 januari 2016 wordt wel op algemene wijze gesteld dat herinneringen aan traumatische gebeurtenissen vaak algemeen en onnauwkeurig zijn, daar vergeetachtigheid en verwarring vaak voorkomende vormen van bescherming zijn teneinde de confrontatie te vermijden met de werkelijkheid, en in het attest d.d. 7 maart 2016 wordt opgemerkt dat de PTSD in hoofdzaak van eerste verzoekende partij haar kan verhinderen in het uiteenzetten van een volledig en coherent asielaanvraag. De Raad wijst er evenwel op dat *in casu* de vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onwetendheden geen betrekking hebben op de voorgehouden traumatische gebeurtenissen, doch wel op haar opleiding. De vaststellingen die geleid hebben tot de conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door haar beweerde universitaire studietraject kunnen dan ook niet vergoelijkt worden door de verwijzing naar de psychologische problemen in hoofdzaak van eerste verzoekende partij. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting nog een attest van een psychotherapeute van 12 juli 2017 neerleggen (stuk 13), bemerkt de Raad dat dit document enkel attesteert dat eerste verzoekende partij nog steeds in psychologische behandeling is en dat voor haar de nachten ingevolge het naar voor komen van angsten en beelden nog steeds moeilijk blijven, doch nergens wordt geattesteerd dat het cognitieve geheugen van verzoekende partij dermate

zou zijn aangetast dat zij in de absolute onmogelijkheid is correcte verklaringen in verband met haar opleiding af te leggen.

Voorts stelt de Raad vast dat de door verwerende partij gedane vaststellingen wel degelijk van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van het door eerste verzoekende partij beweerde universitaire studietraject ondermijnen en geenszins "*slechts kleine details*" betreffen. In het bijzonder werd vastgesteld dat eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaren aflegde over het aantal studiepunten dat zij nog diende af te leggen om haar diploma te behalen, dat zij amper erin slaagde specifieke vakken op te sommen die zij gevolgd zou hebben en hierover zeer vaag en algemeen bleef en dat zij tevens incoherente verklaringen aflegde over de duur van haar studies en de door haar gekozen studierichting.

Daarnaast werd nog vastgesteld dat eerste verzoekende partij een heel gebrekkige en op bepaalde vlakken flagrant onjuiste kennis heeft over bepaalde medische aspecten. Verzoekende partijen stellen hierover in hun verzoekschrift dat eerste verzoekende partij nog niet was afgestudeerd, dat van haar dan ook geen al te hoog kennisniveau mag worden verwacht en dat zij haar eigen bewoordingen heeft gebruikt. De Raad benadrukt evenwel dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij haar studies verpleegkunde, met richting kinderverzorging, bijna had afgewerkt en een stage van zes maanden had doorlopen waarin zij onder meer over bevellingen leerde en op de kinderafdeling stond (administratief dossier S. K., stuk 10, gehoorverslag CGVS d.d. 08/03/2016, p. 15-16 en stuk 6, gehoorverslag CGVS d.d. 04/11/2016, p. 10; administratief dossier S. K., stuk 17, landeninformatie, deel 3). Er kan van haar dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat zij specifiek weet wat weëen zijn, dat zij namen kan geven van medicatie die werd gegeven aan baby's en waarvoor die medicatie diende, dat zij weet hoe een reanimatie verloopt en dat zij de functie weet van een rode bloedcel.

Dergelijke tegenstrijdige en incoherente verklaringen over haar studie en flagrante gebrekkige kennis omtrent bepaalde medische aspecten leiden ertoe dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door eerste verzoekende partij beweerde studietraject. Dit geldt des te meer nu geen enkel begin van bewijs werd neergelegd van de studies van eerste verzoekende partij. Waar verzoekende partijen dit wijten aan overmacht en benadrukken dat eerste verzoekende partij de nodige inspanningen heeft geleverd teneinde alsnog bewijzen te bekomen, evenwel zonder resultaat, wijst de Raad op de motivering in de bestreden beslissingen dat de uitleg van eerste verzoekende partij dat zij geen documenten kan neerleggen van de universiteit omdat zelfs haar boekentas, telefoon en andere persoonlijke bezittingen niet werden teruggegeven na haar aanhouding, niet kan volstaan om het ontbreken van ieder begin van bewijs van haar studies te verklaren, temeer daar haar zus wel verschillende bewijsstukken heeft neergelegd van haar studies terwijl zij ook niet meer welkom zou geweest zijn en haar studentenkaart zou zijn afgenomen toen ze na haar arrestatie terug ging naar de universiteit. De verklaringen van eerste verzoekende partij over het niet kunnen bekomen van bewijs via elektronische weg konden evenmin overtuigen. Zij stelde dat zij zich niet meer kon inloggen op haar profiel omdat zij niet meer ingeschreven is. Na haar vrijlating zou zij wel nog persoonlijk naar de universiteit zijn gegaan maar zij zou niet meer nagegaan hebben of zij nog kon inloggen omdat zij ervan uitging dat dit niet meer zou lukken aangezien zij geen student meer was. Verwerende partij merkt dienaangaande terecht op dat het uiterst vreemd is dat zij ervoor koos om na haar periode in detentie waaraan zij een trauma heeft overgehouden terug te keren naar de universiteit waar *nota bene* al haar problemen begonnen zijn, en nooit eens online heeft gekeken of zij zich nog als student kon inloggen. Eerste verzoekende partij slaagt er dan ook niet in een afdoende uitleg te geven voor het ontbreken van ieder begin van bewijs inzake haar studies.

Daar eerste verzoekende partij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij het door haar beweerde universitaire studietraject heeft gedaan, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de problemen die voortvloeien uit haar studies, met name de problemen die zouden zijn ontstaan na een discussie in de les theologie, en die aanleiding zouden hebben gegeven tot haar vertrek uit Iran. Door verwerende partij werden bovendien verschillende bevindingen gedaan die bevestigen dat inderdaad geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partijen beweerde problemen met de Iraanse autoriteiten. Meer bepaald wordt in de bestreden beslissingen opgemerkt dat eerste verzoekende partij evenmin enig begin van bewijs heeft neergelegd van haar ziekenhuisopname en dat haar verklaringen voor dit gebrek aan bewijs geenszins aannemelijk zijn. Verzoekende partijen beperken zich desbetreffend te stellen dat eerste verzoekende partij wel degelijk de nodige inspanningen heeft geleverd om bewijzen trachten te verzamelen, doch laten na *in concreto* de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen waaruit duidelijk blijkt dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent dit gebrek aan bewijs geenszins kunnen overtuigen. Desbetreffende motivering blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.7. Daar waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift verwijzen naar de door hen aangebrachte medische attesten in verband met de psychologische problemen van eerste verzoekende partij – die zij opnieuw als bijlage voegen bij hun verzoekschrift (bijlagen 4-7) – en de door haar ondergane abortus, wijst de Raad erop dat door verwerende partij dienaangaande in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat desbetreffende stukken niet volstaan om de door hen voorgehouden problemen aan te tonen. Immers, wat betreft het feit dat de oorzaak van het trauma van eerste verzoekende partij wordt beschreven in de door haar neergelegde attesten, wordt er door verwerende partij op gewezen dat medische attesten van een arts/hulpverlener die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, een weergave bevatten van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Verwerende partij voegt hier nog aan toe dat een arts geen geloofwaardigheidsonderzoek doet en niet de expertise bezit van de asielinstanties. Dergelijke attesten geven bijgevolg geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Hetzelfde geldt voor het medisch attest in verband met de psychologische problemen van tweede verzoekende partij dat verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 10). Wat betreft het medisch attest van een arts naar aanleiding van het gynaecologisch onderzoek van eerste verzoekende partij, stelt verwerende partij correct vast dat uit dit attest louter en alleen blijkt dat er bij eerste verzoekende partij sporen zijn vastgesteld van een abortus, doch dat er geenszins conclusies uit kunnen worden getrokken in verband met de omstandigheden van de zwangerschap en de abortus en evenmin in verband met het moment van de abortus.

2.2.8. Daar waar verzoekende partijen nog bemerken dat er ten aanzien van tweede verzoekende partij ten onrechte geen specifieke motivering in de bestreden beslissingen werd opgenomen met betrekking tot haar huiskerkactiviteiten, wijst de Raad erop dat de huiskerkactiviteiten en problemen van tweede verzoekende partij een rechtstreeks gevolg zijn van de aanhouding van eerste verzoekende partij in de 6de maand van 1393 (augustus 2014). Uit wat voorafgaat is evenwel gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben gekend na een discussie in de les theologie. Derhalve kan aan deze problemen van tweede verzoekende partij evenmin enig geloof worden gehecht.

2.2.9. Wat betreft voorts de bemerking van verzoekende partijen dat niet betwist wordt dat zij illegaal hun land van herkomst verlaten hebben, doch dat verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden, terwijl dit nochtans bijdraagt aan de geloofwaardigheid van hun vrees en hun asielrelaas, bemerkt de Raad vooreerst dat het louter illegaal verlaten van het land van herkomst geenszins volstaat om de door verzoekende partijen beweerde problemen aan te tonen, daar er tal van redenen kunnen zijn waarom iemand beslist zijn land van herkomst illegaal te verlaten. Voor zover verzoekende partijen voorhouden dat zij bij terugkeer naar Iran problemen zullen krijgen omwille van hun illegaal vertrek, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt voor hun vertrek uit Iran problemen te hebben gekend met de Iraanse autoriteiten. Uit de “COI Focus” betreffende “Iran – Terugkeer” van 26 juni 2015 (administratief dossier S'. K., stuk 16, landeninformatie, deel 1; administratief dossier S. K., stuk 17, landeninformatie, deel 1) blijkt dat, hoewel volgens de relevante wetgeving een persoon die Iran illegaal heeft verlaten een gevangenisstraf van één tot drie jaar of een geldboete riskeert, in de praktijk een persoon die voor zijn vertrek niet werd gezocht door de autoriteiten, enkel een boete krijgt. De Raad wijst erop dat de loutere bestraffing om reden van het louter illegaal verlaten van het land niet ressorteert onder één van de criteria van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en dat verzoekende partijen evenmin aantonen dat desbetreffende strafmaat disproportioneel zou zijn in het kader van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt uit voormelde informatie nog dat terugkerende asielzoekers bij aankomst in Iran ondervraagd worden, hetgeen op zich echter niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Iran problemen zullen kennen met de Iraanse autoriteiten, temeer daar zij de door hen voorgehouden problemen niet aannemelijk hebben gemaakt en dan ook uit niets blijkt dat zij in een negatief daglicht staan bij de Iraanse autoriteiten.

2.2.10. Voor zover verzoekende partijen menen dat zij, los van de door hen voorgehouden problemen voor hun vertrek uit hun land van herkomst, bij terugkeer naar Iran een risico lopen op vervolging omwille van hun profiel, met name dat van “*alleenstaande jonge Iraanse vrouwen waarvan de vader een soennitische Koerd is*”, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen waaruit blijkt dat deze gegevens op zich in hun hoofde bij terugkeer naar Iran aanleiding geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.2.11. Daar waar verzoekende partijen herhalen dat zij tijdens hun reisweg van Iran naar België in Hongarije werden geconfronteerd met misbruik (bijlagen 2 en 3 van het verzoekschrift), hetgeen een

impact op hun geestelijke gezondheid heeft gehad, wijst de Raad evenwel op de terechte motivering van verwerende partij dat dit op zich geen verband houdt met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Verzoekende partijen dienen voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.12. Voorts merkt de Raad nog op dat de verwijzing naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin afdoende is in het verweer van verzoekende partijen aangezien deze geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elke asielaanvraag individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt, alwaar – zoals uit het voorgaande blijkt – verzoekende partijen in gebreke zijn gebleven.

2.2.13. Verder wijst de Raad erop dat voor de toepassing van artikel 57/7ter (sedert 1 september 2013 artikel 48/6) van de vreemdelingenwet, waarbij de commissaris-generaal toch het voorgehouden asielaanvraag bij ontstentenis van stukken geloofwaardig kan achten, dient te worden voldaan aan vijf cumulatieve voorwaarden. Artikel 48/6, tweede lid, e) van de vreemdelingenwet bepaalt als laatste voorwaarde dat vast dient te staan dat “de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd”. Zoals *supra* uitvoerig werd toegelicht, oordeelt de Raad dat het asielaanvraag van verzoekende partijen als volstrekt ongeloofwaardig moet worden beschouwd. De Raad stelt vast dat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.2.14. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 57/7bis (sedert 1 september 2013 artikel 48/7) van de vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maakten dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.15. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielaanvraag van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.16. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielaanvraag van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier S'. K., stukken 15

en 16; administratief dossier S. K., stukken 16 en 17), en dat verzoekende partijen tijdens hun gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 8 maart 2016 en 4 november 2016 de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvragen van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielaanvragen van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.19. Betreffende de door verzoekende partijen ter terechtzitting neergelegde bijkomende stukken 14, 15 en 16 (een inschrijvingsbewijs in hoofde van eerste verzoekende partij aan de universiteit, een bewijs van opname in spoed en "samenvatting van haar dossier") stelt de Raad evenwel vast dat dit alles kopieën betreffen. De Raad is evenwel van oordeel dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. X; RvS 24 maart 2005, nr. X).

2.2.20. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT